

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 17/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **GENERAL FACTORING, a. s.**, Michalská 387/16, Bratislava, IČO 35 838 825, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Michalko Legal Counsel & Co. s. r. o., Michalská 276/16, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 39Er/1499/2010 zo 7. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh doručenej ústavnému súdu 15. decembra 2021 vyplýva, že sťažovateľka bola v exekučnom konaní č. k. 39Er/1499/2010 v procesnom postavení povinného.
2. Dňa 24. novembra 2015 okresný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie vo veci oprávneného ([REDACTED] [REDACTED] Česká republika) a sťažovateľky ako povinného na vymoženie pohľadávky vo výške 40 281 893,42 Kč a 420 000 USD na základe exekučného titulu – konečného rozhodcovského nálezu Medzinárodného rozhodcovského súdu Medzinárodnej obchodnej komory so sídlom v Paríži z 26. júla 2010 č. k. 12190/TE/MW/AVH/JHN/GZ.
3. Okresný súd uznesením č. k. 39Er/1499/2010 zo 4. apríla 2016 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil z dôvodu zaujatosti predsedajúceho rozhodcu JUDr. Bohuslava Kleina. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 18CoE/597/2016 z 28. apríla 2017 na odvolanie oprávneného uznesenie okresného súdu potvrdil a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4Oboer/37/2017 z 31. januára 2019 dovolanie oprávneného odmietol.
4. Okresný súd uznesením č. k. 39Er/1499/2010 zo 6. mája 2019 sťažovateľke priznal náhradu trov exekučného konania v celom rozsahu s odôvodnením, že exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú,

a preto zastavená. Na odvolanie oprávneného krajský súd uznesením č. k. 21CoE/161/2019 z 31. augusta 2020 uznesenie okresného súdu potvrdil.

5. Následne v procese rozhodovania už len o výške trov okresný súd uznesením č. k. 39Er/1499/2010 z 18. decembra 2020 vyšším súdnym úradníkom priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní za 19 úkonov právnej služby vrátane režijného paušálu a dane z pridanej hodnoty v sume 48 028,37 eur.

6. Sudca okresného súdu na základe podanej sťažnosti oprávneného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka napadnutým uznesením toto uznesenie zmenil a sťažovateľke priznal náhradu trov exekučného konania za 5 úkonov právnej služby vrátane režijného paušálu a dane z pridanej hodnoty v sume 12 645,97 eur okrem iného s odôvodnením, že „*Povinný má nárok na náhradu trov právneho zastúpenia prvostupňového, odvolacieho i dovolacieho konania, avšak treba zdôrazniť, že iba za úkony o ktorých nebolo právoplatne rozhodnuté skoršími rozhodnutiami a za úkony, ktoré súd považoval za účelné a hospodárne v rámci úspešnej procesnej obrany z hľadiska výsledku konania. Vyšší súdny úradník vo svojom uznesení zo dňa 18.12.2020 nesprávne vyhodnotil, keď priznal úkony povinnému od začiatku exekučného konania, nakoľko nemožno priznať odmenu za úkony, kde povinný nebol úspešný, pričom v týchto rozhodnutiach súdy rozhodovali o nároku oprávneného ako procesne úspešnej strany v danom priebehu konania (uznesenie KS č. k.: 20CoE/154/2013-2474, uznesenie NS č. k.: 4Oboer/353/2014-2599)... povinný bol úspešným len pri návrhu na zastavenie konania, možno mu priznať len nárok za podania, ktoré tomuto rozhodnutiu bezprostredne predchádzali a s daným návrhom mali priamy súvis.*“

7. Okresný súd v odôvodnení na konkrétne sťažnostné dôvody okrem iného uviedol: „*29. Čo sa týka námietky oprávneného za priznané úkony v rokoch 2011 až 2015, kedy sa povinný domáhal odopretia uznania vykonateľnosti exekučného titulu a zároveň dočasného odkladu vykonateľnosti exekučného titulu do skončenia konania pred Mestským súdom v Prahe, súd sa stotožnil s argumentáciou oprávneného o neúčelnosti týchto trov a vyšší súdny úradník nesprávne vyhodnotil samotný nárok na náhradu trov konania. Povinný má síce pravdu v tom, že o nároku na náhradu trov už bolo rozhodnuté a súd rozhoduje o jednotlivých úkonoch a teda o samotnej výške, treba však poznamenať, že súd k žiadnym úkonom povinného pred vydaním upovedomenia o začatí exekúcie sám nevyzýval, povinný o začatí exekučného konania sa dozvedel tak, že viacnásobne nahliadal do súdneho spisu, z ktorého požiadal o vyhotovenie fotokópií a následne doručoval podania a vyjadrenia. V praxi sa povinný obvykle dozvedá o prebiehajúcej exekúcii až potom, čo súdnym exekútorom mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie. V zmysle 36 ods. 2 Exekučného poriadku platného a účinného v rozhodnom čase, exekučné konanie začína dňom v ktorom bol súdnemu exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie, avšak exekútor môže vykonávať exekúciu až vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Povinný sa bránil v čase, keď nebolo ešte vôbec zrejmé, či k vydaniu poverenia dôjde alebo nie. Ako správne usúdil už vyšší súdny úradník, povinnému nemožno priznať odmenu za vykonané úkony zo dňa 14.09.2010, 13.12.2010, 22.02.2011 a 24.11.2013, nakoľko boli vykonané, resp. podpísané a datované predsedom predstavenstva povinného, nie advokátom. V tomto čase boli do spisu založené rozsiahle podania či analýzy smerujúce k jedinému účelu zo strany povinného preukázať nespôsobilosť rozhodcu JUDr. B. Kleina na výkon funkcie rozhodcu a zaujatosť vo vzťahu k protistrane a tým neuznať Rozhodcovský nález ako exekučný titul v tomto konaní.*

30. Tým, že bolo iniciované konanie na zrušenie Rozhodcovského nálezu a na odklad jeho vykonateľnosti pred Mestským súdom v Prahe, exekučný súd na návrh povinného uznesením zo dňa 24.02.2011, č. k. : 39Er/1499/2010-1319 prvým výrokom návrh povinného na odopretie uznania a vykonateľnosti Rozhodcovského nálezu zamietol a druhým výrokom povolil odklad vykonateľnosti Rozhodcovského nálezu do právoplatného skončenia konania pred Mestským súdom v Prahe, sp. zn.: 14Cm/180/2010. Voči uzneseniu sa odvolal oprávnený v časti II. výroku a v časti I. výroku sa odvolal povinný prostredníctvom právneho zástupcu odvolaním zo dňa 17.03.2011. Až tento úkon bol vyhotovený právnym zástupcom, dovtedajšie podania povinného boli podpisované štatutárnym zástupcom povinného. Krajský súd uznesením č. k.: 20CoE/77/2011-2199 I. výrok potvrdil a voči II. výroku odvolanie odmietol. Na základe podaného dovolania právnym zástupcom povinného dovolací súd uznesením č. k.: 2Cdo/369/2012-2411 rozhodnutie krajského súdu v napadnutom potvrdzujúcom výroku a o náhrade trov odvolacieho konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave opätovne vec prejednal a rozhodol uznesením zo dňa 28.11.2013, č. k.: 20CoE/154/2013-2474 tak, že prvý výrok napadnutého uznesenia tunajšieho súdu č. k.: 39Er/1499/2010-1319 potvrdil a druhým výrokom oprávnenému trovy odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal, nakoľko tieto trovy si oprávnený neuplatnil a povinný tu nebol úspešným. Najvyšší súd SR na základe dovolania povinného rozhodol uznesením č. k.: 40bocr/353/2014-2599 zo dňa 31.08.2015 tak, že prvým výrokom dovolanie zamietol, druhým výrokom návrh povinného na prerušenie dovolacieho konania zamietol a tretím výrokom oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko si ich neuplatnil. O náhrade súd rozhodoval voči strane, ktorá bola v konaní úspešná (oprávnený). Z predmetných uznesení vyplýva, že do tohto času bol povinný v prebiehajúcim exekučnom konaní neúspešný a teda nemožno mu za tieto úkony priznať náhradu trov.

31. Neúčelným a bezdôvodným úkonom bolo podanie označené ako návrh na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a odklad exekúcie zo dňa 21.12.2012. Návrh na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia Exekučný poriadok nepozná a taká prípadne priznaná odmena by nemala oporu v platnom právnom predpise. Len pre úplnosť súd dodáva, že čo sa týka návrhu na odklad s dôvodením o podanej ústavnej sťažnosti v ČR voči konaniam o zrušenie Rozhodcovského nálezu v Českej republike, ústavná sťažnosť bola Ústavným súdom ČR odmietnutá.“

8. Okresný súd pri niektorých úkonoch konštatuje neefektívnosť či neúčelnosť a pri iných ich dôvodnosť:

„32. Prvým riadnym podaním, ktoré povinný podal v priebehu exekučného konania a ktoré predpokladá Exekučný poriadok, boli až námietky povinného proti exekúcii a trovám exekúcie zo dňa 21.12.2015 vrátane doplnenia zo dňa 23.12.2015. Právny zástupca povinného vo svojom vyčíslení trov si vyúčtoval námietky proti exekúcii a proti trovám exekúcie vrátane jeho doplnenia ako dva samostatné úkony - námietky proti trovám exekúcie a námietky proti exekúcii aj napriek tomu, že obe námietky boli obsiahnuté v jednom podaní a neboli fakticky rozdelené. Tieto úkony však nemožno priznať, nakoľko súd o predmetných námietkach nerozhodoval, úkony nesmerovali k efektívnej obrane povinného v konaní, pre účely trov konania sú tieto úkony neúčelné a nehospodárne, pretože povinný svoju procesnú obranu postavil najmä na dôvodoch na zastavenie exekúcie pre jej neprípustnosť.“

33. Návrh na zastavenie exekúcie podľa 57 ods. 1 písm. f) a g) Exekučného poriadku zo dňa 05.01.2016 vrátane jeho doplnenia zo dňa 08.03.2016 exekučný súd vyhodnotil ako dôvodný. Povinný svoj návrh dôvodil tým, že exekúcia ako taká je neprípustná pre absolútne vady exekučného titulu spočívajúce v nedostatku právomocí predsedajúceho rozhodcu konať v predmetnom rozhodcovskom konaní, z ktorého pochádza exekučný titul. Súd uznesením č. k.: 39Er/1499/2010-2677 zo dňa 04.04.2016 prvým výrokom vyhlásil túto exekúciu za neprípustnú a druhým výrokom exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku zastavil, nakoľko zhodnotil, že v dôsledku zjavnej zaujatosti predsedajúceho rozhodcu JUDr. Bohuslava Kleina je rozhodcovský nález č. 12190/TE/MW/AVH/JHN/GZ nevykonateľný a teda nie je spôsobilým exekučným titulom. V závere odôvodnenia uviedol, že o trovách exekúcie rozhodne súd samostatným uznesením. V dôsledku podaného odvolania oprávneného voči predmetnému uzneseniu, rozhodoval vo veci odvolací súd, ktorý uznesením č. k.: 18CoE/597/2016-2841 zo dňa 28.04.2017 uznesenie tunajšieho súdu č. k.: 39Er/1499/2010-2677 potvrdil a druhým výrokom povinnému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko nárok si neuplatnil a žiadne trovy mu nevznikli.

34. Oprávnený podal voči rozhodnutiu dovolanie, k čomu povinný prostredníctvom právneho zástupcu zaslal súdu svoje vyjadrenie k dôvodom dovolania oprávneného a návrhu na odklad vykonateľnosti datovanému 9.8.2017 zo dňa 20.09.2017. Dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 18CoE/597/2016-2841 Najvyšší súd SR uznesením č. k.: 4Oboer/37/2017-3070 zo dňa 31.01.2019 odmietol a povinnému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Vyjadrenie povinného k dovolaniu považuje súd za účelné podanie, pretože úspešne bránil svoje nároky.

35. Povinný dňa 28.04.2016 podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré súd v časti návrhu povinného nariadil uznesením č. k.: 39Er/1499/2010-2763 zo dňa 15.06.2016. Súd priznal nárok na náhradu trov konania aj za návrh na nariadenie predbežného opatrenia, nariadené uznesením č. k.: 39Er/1499/2010-2763 zo dňa 15.06.2016, nakoľko tu bol povinný úspešný. Predbežné opatrenie, po 01.07.2016 nahradené inštitútom neodkladného opatrenia, bolo síce odvolacím súdom zrušené uznesením č. k.: 18CoE/415/2016-2824 zo dňa 31.10.2016, avšak súd zrušil toto opatrenie na základe účinnosti novely č. 125/2016 Z. z., kedy novelizovaný Exekučný poriadok vyslovene zakázal použiť okrem iného aj ustanovenia Civilného sporového poriadku o neodkladných opatreniach po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, t. j. po 01.07.2016. Uznesenie bolo vykonateľne určitý čas a súd úkon považoval za dôvodný v rámci nároku náhrady trov konania.

36. Povinnému súd priznal úkon vyjadrenie povinného k odvolaniu oprávneného proti rozhodnutiu tunajšieho súdu o náhrade trov konania č. k.: 39Er/1499/2010-3077, nakoľko odvolací súd uznesením č. k.: 21CoE/161/2019-3143 zo dňa 31.08.2020 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a druhým výrokom oprávnenému uložil povinnosť nahradiť povinnému plnú náhradu trov odvolacieho konania.

37. Povinný má nárok na náhradu trov právneho zastúpenia prvostupňového, odvolacieho i dovolacieho konania, avšak treba zdôrazniť, že iba za úkony o ktorých nebolo právoplatne rozhodnuté skoršími rozhodnutiami a za úkony, ktoré súd považoval za účelné a hospodárne v rámci úspešnej procesnej obrany z hľadiska výsledku konania. Vyšší súdny úradník vo svojom uznesení zo dňa 18.12.2020 nesprávne vyhodnotil, keď priznal úkony povinnému od začiatku

exekučného konania, nakoľko nemožno priznať odmenu za úkony, kde povinný nebol úspešný, pričom v týchto rozhodnutiach súdy rozhodovali o nároku oprávneného ako procesne úspešnej strany v danom priebehu konania (uznesenie KS č. k.: 20CoE/154/2013-2474, uznesenie NS č. k.: 4Oboer/353/2014-2599). Treba tiež dodať, že povinný sa spravidla dozvie o prebiehajúcej exekúcii na základe doručenia upovedomenia o začatí exekúcie a Exekučný poriadok mu voči tomu priznáva úkony procesnej obrany. V tomto prípade právny zástupca si viacnásobne vyžiadaval nahliadnúť do súdneho spisu a následne ešte pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie produkoval podania, ktoré jednak nemajú oporu v Exekučnom poriadku, platnom a účinnom v rozhodnom čase, ale bol do roku 2015 aj procesne neúspešný. Tieto podania sa javili ako nehospodárne, duplicitné, nakoľko hlavnou procesnou obranou povinného bolo dosiahnuť zánik práva priznaného exekučným titulom s ohľadom subjektívnej zaujatosti predsedajúceho rozhodcu k rozhodovanej veci resp. k oprávnenému. Povinný nebol úspešnou stranou pri rozhodovaní o odopretí uznania a výkonu cudzieho rozhodcovského nálezu, avšak bol úspešným pri rozhodovaní súdu o zastavení konania. Krajský súd v Bratislave vo svojom odôvodnení uznesenia č. k.: 18CoE/597/2016-2841, v ktorom potvrdil neprípustnosť exekúcie a jej zastavenie, ustálil názor, že sa skúmali oba návrhy oddelene, pričom sledovali iný cieľ a nakoľko povinný bol úspešným len pri návrhu na zastavenie konania, možno mu priznať len nárok za podania, ktoré tomuto rozhodnutiu bezprostredne predchádzali a s daným návrhom mali priamy súvis.“

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Podľa sťažovateľky mal okresný súd rozhodovať len o výške náhrady trov konania, avšak okresný súd tento postup porušil a opätovne rozhodoval o nároku na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu pri jednotlivých návrhoch strán a rozhodol, za ktoré štádium konania náhrada trov konania nepatrí. Okresný súd podľa nej nerešpektoval vlastné rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania potvrdené ako vecne správne odvolacím súdom, ktorý navyše nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by opodstatňovali nepriznať sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za svojvoľné a domáha sa vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie, vrátiť vec na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky, že okresný súd v rámci rozhodovania o výške náhrady trov exekučného konania rozhodol aj o samotnom nároku na náhradu trov exekučného konania a týmto postupom jej (nesprávne) priznal náhradu trov exekučného konania nie v celom rozsahu, ale podľa pomeru úspechu v exekučnom konaní.

11. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

12. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, keďže problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

13. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí v rámci detailného vyhodnotenia účelnosti jednotlivých úkonov dospel k názoru, že „... *povinnému možno priznať náhradu za úkony, v ktorých bol úspešný na základe zásady účelnosti a hospodárnosti konania (procesnej ekonómie). Súd priznal povinnému náhradu trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní za úkony: prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd - návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 05.01.2016 vrátane jeho doplnenia zo dňa 08.03.2016, písomné podanie na súd - návrh na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 28.04.2016, písomné podanie na súd - vyjadrenie povinného k dovolaniu oprávneného a návrhu na odklad vykonateľnosti datovanému 09.08.2017 zo dňa 20.09.2017, písomné podanie na súd vyjadrenie povinného k dovolaniu oprávneného proti rozhodnutiu o náhrade trov konania zo dňa 02.07.2019.*“.

14. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd sledoval určiť sťažovateľke výšku náhrady trov exekučného konania za tie úkony právnej služby, ktorými sťažovateľka hospodárne, efektívne a úspešne uplatňovala svoju obranu proti nároku oprávneného v exekučnom konaní. Okresný súd v napadnutom uznesení uviedol dôvody, pre ktoré sťažovateľka nebola plne uspokojená a nebola určená výška náhrady trov exekučného konania za niektoré zo žiadaných 19 úkonov právnej služby, konkrétne v súvislosti s bezdôvodnými a neefektívnymi podaniami, nepriznaním náhrady trov konania v prvostupňovom, druhostupňovom a dovolacom konaní z dôvodu neúspechu sťažovateľky v týchto konaniach.

15. Trovy vynaložené stranou konania v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti tvrdenému nároku. Trovy potrebné na účelné vynaloženie alebo ochranu práva sa nevyhnutne nemusia posudzovať ako celok, a to aj keď mal účastník nárok na náhradu trov konania pri plnom úspechu v konaní. Každý úkon alebo každé trovy

treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby (IV. ÚS 83/2018, IV. ÚS 147/2008, III. ÚS 166/2009).

16. V rámci rozhodovania o nároku na náhradu trov konania (o základ nároku na náhradu trov) sa sudy zamerali na úspech či neúspech a konkrétne úkony z hľadiska ich účelnosti vyhodnoteniu nepodrobili. Najvyšší súd sa obmedzil len na skonštatovanie, že rozhodnutie o trovách neodôvodňuje. Krajský súd v uznesení z 28. apríla 2017 (bod 11) len stroho uzavrel, že povinnému náhradu trov nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnil a žiadne mu ani nevznikli. Ak preto okresný sudca v spojení s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka pri stanovení výšky náhrady trov aplikoval procesný imperatív účelnosti jednotlivých úkonov, rozhodne nekonal v kontroverzii s rozhodnutiami súdov pri konštituovaní nároku na náhradu trov, a aj keď sa sťažnosťná argumentácia vo vzťahu k oprávnenosti okresného súdu posudzovať účelnosť trov konania nejaví ako nelogická, rozhodne sa nedá konštatovať prekročenie ústavného rámca. Sťažnosť by bola dôvodná, ak by súd v rámci rozhodovania o výške rozhodol o nároku na náhradu za niektorý úkon právnej služby inak (v rozpore) ako súd rozhodujúci, čo sa týka základu nároku na náhradu trov. O takýto prípad však nejde.

17. Keďže rozhodnutie sudcu okresného súdu, ktoré sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, posúdil ústavný súd ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že odklon od štandardného prístupu, keď súd v rámci rozhodovania už len o výške posúdil aj účelnosť trov, nedosiahol takú intenzitu, ktorá by mohla mať ústavnoprávny rozmer alebo by bola spôsobilá relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2022

Peter Straka
predseda senátu